

IV.

Единъ безумецъ тайно скита
По неизбродното поле
Тъй сѣнка пжтища преплита
Въ срѣднощни тъмнини... Люлѣй
Го скрито нѣкаква тревога
Уви! душевния покой
Изчезналъ е отдавна... Той
Е момъкътъ Радой Радоевъ.
Очи лазуртъ на небето
Обрасло съ неженъ пухъ лицето!..
Тъй скромень, тихъ уединень
Все безъ другарь—усамотень!..
А често кървави сълзи
По бузи пламнали пълзятъ!..

.
О! кой е този що незнай
Какъ мжката сърце терзай?
И кой веднажъ като залюби
И умъ и волята не губи?
Печална хубава, Стояно,
Единъ ли юноша смути?